

„Hvad? ... Er du paaklædt?“

Han svarede ikke.

„Er det Morgen allerede?“

Han tav fremdeles.

„Hvad skal det sige? Er du bleven syg?“

„Nej ... endnu ikke.“

„Endnu ikke? Hvad mener du? Du ser saadan paa mig. Hvad fejler dig?“

„Jeg mener ... jeg vil sikre mig imod at blive syg ... døds-syg ... saadan som Neergaard.“

Der jog som Glimtet af et Lyn henover hendes Ansigt. Men Øjeblikket efter smilte hun. Saa bleg hun end var bleven, sagde hun i en fuldkommen behersket Tone:

„Hvad er nu det for Snak! Hvad har De med ... Deres Vens Sygdom at gøre? Opfør Dem nu ordentlig!“

„Det glæder mig, at De dog vægrer Dem ved at udtale hans Navn her paa dette Sted. Men det røber Dem samtidig, og jeg skal nu tale tydeligere. Det er gaaet op for mig, mens De sov, at De har været Neergaards Elskerinde, og at det var Deres Bedrageri og Troløshed, der fik ham til at dræbe sig. Forstaar De mig nu?“

Hun havde bøjet Hovedet og bed sig i sin dirrende Læbe.

„Gaa!“ sagde hun lavmælt men bydende, og samtidig slog hun en Flig af Lagnet hen over sit Bryst. „Gaa, siger jeg! ... Bondedreng, som De er!“

Per bøjede sig frem for at slynge hende Ordet „Tæve“ i Ansigtet; men han besindede sig. Hans Følelse af Medskyld holdt Ordet tilbage. Han vendte sig tavs og gik.

Nede i Portnerlukafet vækkede han Nattevagten og fik sin Regning afgjort. Og han tænkte, mens han talte Pengene op, at der jo nu ikke kunde være Tale om at modtage Neergaards Gave. Saa gik han hastig hjemad gennem den mørke og øde By.

Det var paa den korte Tid af Natten, da Gaderne er tomme og Husene giver Genlyd af den Vandrendes Skridt. Kafeernes sidste Natteugler er ravet hjem, og Politibetjentene har trukket